| | |
|---|---|
| Súd: | Okresný súd Ružomberok |
| Spisová značka: | 9Cb/7/2014 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 5914204394 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26. 04. 2017 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Vladimír Topoľančík |
| ECLI: | ECLI:SK:OSRK:2017:5914204394.21 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: COPLASS DI GIANNI CORTINI E C.- S.A.S., so sídlom Via Sangallo 23, 500 28 Tavarnelle Val Di Pesa, Florencia, Talianska republika, IČO: FI - 303604, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou SMA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Michalská č. 7, 811 01 Bratislava, IČO: 36 867 837, proti žalovanému: RUDOS RUŽOMBEROK, s.r.o., so sídlom Štiavnička 190, P.O.BOX 112, 034 50 Ružomberok, IČO: 36 002 968, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Radlinského 1727/49, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 858 501, o zaplatenie sumy 140.000,-eur s príslušenstvom,

**r o z h o d o l :**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 140.000,-eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000,-eur vo výške 8,25 % ročne od 01.01.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 do 30.06.2016 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom Vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania zo sumy 35.000,-eur vo výške 8,25 % ročne od 01.02.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014, vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2016, a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, a spolu s úrokom z omeškania zo sumy 70.000,-eur vo výške 8,25 % ročne od 01.03.2014 do 30.06.2014, vo výške 8,15 % ročne od 01.07.2014 do 31.12.2014 vo výške 8,05 % ročne od 01.01.2015 až do 30.06.2015 a od 01.07.2016 v každom bezprostredne nasledujúcom kalendárnom polroku vo výške stanovenej Ministerstvom hospodárstva a financií Talianskej republiky zverejnenej v Úradnom vestníku Talianskej republiky platnej od 01. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a platnej od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka, nie však vyššej sadzbe úroku z omeškania ako 8,25 % ročne, až do zaplatenia, ako aj paušálnym poplatkom vo výške 40,-eur, a to do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.
Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.
Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
Štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

**o d ô v o d n e n i e :**

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.05.2014 v znení opravy doručenej tunajšiemu súdu dňa 24.06.2014 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 140.000,-eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 35.000,-eur od 01.01.2014 až do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 35.000,-eur od 01.02.2014 až do zaplatenia, a vo výške 8,25 % ročne zo sumy 70.000,-eur od 01.03.2014 až do zaplatenia a súčasne, aby mu žalovaný zaplatil paušálny poplatok vo výške 40,-eur a nahradil trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o dielo zo dňa 11.06.2012, a to čl. III bol žalovaný povinný uhrádzať dohodnutú sumu za každý kus dodaného tovaru tak, ako sa na to zaviazal v zmluve. Žalovaného záväzok z neuhradenia fakturovanej sumy predstavuje výšku 140.000,-eur. Žalovaná suma predstavuje rozdiel súčtu súm, ktoré boli žalovanému zo strany žalobcu vyúčtované faktúrou č. 433 vystavenou dňa 23.10.2013, č. 455 vystavenou dňa 31.10.2013, č. 503 vystavenou dňa 28.11.2013, č. 504 vystavenou dňa 28.11.2013, č. 540 vystavenou dňa 06.12.2013, č. 541 vystavenou dňa 06.12.2013 a č. 544 vystavenou dňa 20.12.2013 (faktúrami č. 433, 455, 503, 504, 540 a 541 boli žalovanému vyúčtované sumy po 31.900,-eur a faktúrou č. 544 bola žalovanému vyúčtovaná suma 63.800,-eur) v celkovej výške 255.200,-eur a sumy vo výške 115.200,-eur, ktorá bola vyúčtovaná faktúrami č. 32000195, 32000226, 32000227, 32000228, 32000266, 32000267, 32000268 a 32000269, keď každou z týchto faktúr bola žalobcovi vyúčtovaná suma vo výške po 14.400,-eur (tieto sumy boli započítané na úhradu faktúr č. 433, 455, 503, 504, 540, 541 a 544). Žalobca zaslal dňa 27.03.2014 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovanému predžalobnú výzvu, avšak napriek opakovaným výzvam žalovaný ku dňu podania žaloby dlžnú sumu žalobcovi ani len čiastočne neuhradil. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu ďalej poukázal na to, že spor v súdenej veci je sporom, v ktorom dochádza k stretu rôznych právnych poriadkoch, keď v zmluvných záväzkoch v obchodných veciach (keďže nedošlo k voľbe rozhodného práva medzi účastníkmi zmluvného vzťahu v súlade s čl. 3 Nariadenia (ES) č. 593/2008 zo dňa 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) a bez toho, aby boli dotknuté články 5 až 7 tohto Nariadenia), právnym poriadkom, ktorým sa spravuje predmetná zmluva uzavretá medzi stranami sporu je v súlade s čl. 4 ods. 1 písm. a) a b) Nariadenia právny poriadok krajiny obvyklého pobytu predajcu, ak sa jedná o zmluvu o predaji tovaru, resp. právny poriadok krajiny obvyklého pobytu poskytovateľa služieb, ak sa jedná o zmluvu o poskytovaní služieb. Pokiaľ ide o právomoc, táto podľa názoru žalobcu je určená článkom 2 ods. 1 Nariadenia rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach podľa ktorého, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu. Žalobca k žalobe ďalej poukázal na to, že tým, že sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, tak v zmysle čl. 6 ods. 2 legislatívneho nariadenia Talianskej republiky zo dňa 09.10.2002 č. 231 mu vznikla povinnosť uhradiť paušálny poplatok vo výške 40,-eur.

2. Dňa 25.06.2014 vydal tunajší súd platobný rozkaz č.k. 8Rob/47/2014-75, v ktorom žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor zo dňa 30.06.2014, ktorý tunajší súd ako súd prvej inštancie posúdil v spojení so skutočnosťami uvedenými v úradnom zázname na č.l. 111 spisu (z ktorých vyplynulo, že žalovaný v čase podávania odporu v prejednávanom spore ani nemal vedomosť o vydaní predmetného platobného rozkazu, keďže tvrdil, že mu platobný rozkaz doručený nebol a žiadal ho doručiť a až následne súdu oznámil, že žalovaný predmetný platobný rozkaz našiel), ako odpor podaný oneskorene (keď toto podanie posúdil ako odpor až v spojení s podaním právneho zástupcu žalovaného zo dňa 30.07.2014, v ktorom tento uviedol, že podanie zo dňa 30.06.2014 je odporom) a uznesením č.k. 9Cb/7/2014-124 zo dňa 08.09.2014 ho odmietol. Na podklade odvolania žalovaného odvolací súd uznesením č.k. 13Cob/375/2014-248 zo dňa 12.11.2014 uznesenie tunajšieho súdu č.k. 9Cb/7/2014-124 zo dňa 08.09.2014 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na to, že dňa 11.06.2012 uzatvoril žalovaný so žalobcom zmluvu pod názvom „Contract for Work for Complete Toilet System, prject Pars nova, Bmee wagon type, revamping“, t.j. zmluvu o dielo na dodávku kompletných toaletných systémov do železničných vagónov pre spoločnosť Pars Nova a.s., Šumperk, IČO: 258 600 038. Uviedol, že podľa čl. VI. predmetnej zmluvy označeného ako „Penalties“, sa zmluvné pokuty medzi zmluvnými stranami budú riadiť princípom „back to back“, keď žalobca bude znášať „back to back“ aj zmluvné pokuty, ktoré si voči žalovanému uplatní koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars Nova. Princíp „back to back“ pritom znamená, že rovnakú sumu pokút uplatnených voči žalovanému si je žalovaný oprávnený uplatniť jedna k jednej voči žalobcovi. Žalovaný súčasne v predmetnom podaní poukázal na to, že spoločnosť Pars Nova a.s. si u neho uplatnila zmluvné pokuty za oneskorenú dodávku dohodnutých zmluvných komponentov pre železničné vagóny

a príslušného TSI certifikátu, pričom uvedené omeškanie bolo objektívne spôsobené omeškaním subdodávok zo strany žalobcu. Spoločnosť Pars Nova a.s. si uvedené zmluvné pokuty v celkovej výške 196.564,-eur uplatnila voči žalovanému faktúrami č. 1400284814 a 1400285014, pričom k zaplateniu týchto zmluvných pokút došlo jednostranným započítaním zo strany spoločnosti Pars Nova a.s. voči pohľadávkam žalovaného. V predmetnom podaní súčasne žalovaný poukázal na to, že on si vykonal zápočet vlastných pohľadávok voči záväzkom voči žalobcovi, pričom po zápočte má žalovaný voči žalobcovi pohľadávku vo výške 56.564,-eur, titulom doplatku zmluvnej pokuty, ktorú si voči žalovanému uplatnil koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars Nova a.s.. O tejto skutočnosti žalovaný informoval priamo žalobcu listom zo dňa 27.05.2014 a vyzval ho na uhradenie dlžnej sumy. Zostatok pokuty žalovaný žiadal žalobcu uhradiť v lehote splatnosti, avšak žalobca túto úhradu neuskutočnil. Žalovaný taktiež poukázal na to, že pokuta uplatnená spoločnosťou Pars Nova voči nemu, ktorá súvisí s dodávkami žalobcu na základe predmetnej zmluvy ešte nie je pravdepodobne konečná, nakoľko žalovaný obdržal od právneho zástupcu spoločnosti Pars Nova ďalšie účtovanie náhrady škody, ktorú si spoločnosť Pars Nova uplatňuje voči žalovanému v celkovej výške 950.000,-Kč. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. Vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu žalobca namietal, že predmetné podanie žalovaného nie je odporom proti platobnému rozkazu, a preto je potrebné platobný rozkaz tunajšieho súdu považovať za právoplatný. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia žalovaného ohľadne jeho údajného nároku voči žalobcovi na zaplatenie sumy vo výške 196.564,-eur z dôvodu uplatnenia zmluvnej pokuty klientom žalovaného, tento žalobca v celom rozsahu odmietol. Poukázal na to, že zmluva uzavretá medzi žalovaným a žalobcom dňa 11.06.2012 v čl. VI. stanovuje, že žalobca bude znášať zmluvné pokuty spôsobom „back to back“ len v prípade, ak žalovaný bude uhrádzať žalobcovi platby riadne a včas. Vzhľadom na to, že žalovaný si túto povinnosť voči žalobcovi nesplnil, automaticky zanikla aj povinnosť žalovaného uhrádzať zmluvné pokuty zo strany klienta voči žalovanému. Súčasne nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že dôvodom uplatnenia zmluvnej pokuty klientom voči žalovanému je omeškanie subdodávok vykonávaných žalobcom. Počas trvania zmluvného vzťahu žalovaný z vlastnej vôle využil opčné právo vyplývajúce zo zmluvy na dodávku ďalších toaletných systémov, čo by zrejme neurobil, ak by mu žalobca nedodával tovar riadne a včas. Na základe uvedeného považoval žalobca započítanie sumy vo výške 140.000,-eur zo strany žalovaného voči faktúram žalobcu, ktoré je povinný uhradiť, za nezákonné a údajný nárok žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 56.564,- eur za nedôvodný.

6. Žalobca v rámci svojich skutkových tvrdení uvedených na jednotlivých pojednávaniach, ako aj v jeho písomných podaniach poukazoval na to, že v konaní nie je sporné, že žalovaný neuhradil žalobcovi faktúry za posledné dodávky tovaru v celkovej výške 140.000,-eur, ktoré dodávky boli zo strany žalovaného prijaté, pričom voči kvalite a včasnému dodaniu jednotlivých dodávok nevzniesol žalovaný v zákonnej lehote žiadnu námietku, reklamácie, uplatnenie si nárokov z vád, ani žiadnu inú výhradu. Žalobca dodal všetky dodávky žalovanému riadne a včas. Žalobca súčasne poukázal na to, že na preukázanie škody je potrebné, aby poškodená strana preukázala škodu, porušenie povinností a najmä kauzálny nexus medzi spôsobenou škodou a porušením povinnosti strany, ktorá škodu spôsobila. Podľa názoru žalobcu však žalovaný súdu nepreukázal svoje tvrdenia, týkajúce sa uplatnenia si zmluvných pokút od finálneho klienta a údajných vád dodávok, resp. náhrady škody z údajných meškajúcich dodávok. Poukázal na to, že žalovaný viac-krát menil podstatu svojej obrany voči žalobcovi - nároky z vád tovaru, neskôr náhrada škody spôsobená údajným omeškaním žalobcu. Žalovaný nepreukázal údajné omeškanie žalobcu, nakoľko z ním predloženej dokumentácie nie je zrejmé, ktoré medzinárodné nákladné listy CMR sa vzťahujú ku konkrétnej objednávke. Súčasne ani niektoré objednávky, ktoré žalovaný predložil, neobsahujú tieto údaje. Žalovaný si až do momentu, kedy mu bola doručená komunikácia zo strany súdu súvisiaca s uplatnením si nárokov žalobcu, neuplatňoval voči žalobcovi žiadnu náhradu škody, vady ani inú reklamáciu. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že procesná obrana žalovaného je zjavne účelovo tendenčná a nemá oporu v skutkovom a právnom stave. Dodávky žalobcu voči žalovanému prebiehali v súlade s konkrétnymi objednávkami, tovar bol zo strany žalobcu dodávaný žalovanému včas a bez vád, keď žalovaný uhrádzal žalobcovi faktúry súvisiace s jednotlivými dodávkami a spolupráca medzi žalobcom a žalovaným bola až do decembra roku 2013 bezproblémová. Dňa 13.12.2013 prebehla posledná objednávka a dodávka tovaru, keď táto dodávka rovnako ako predchádzajúce dodávky bola žalovanému dodaná riadne a včas. Po skutkovej a právnej stránke žalobca súčasne poukázal na to, že pokiaľ ide o zmluvu uzavretú dňa 11.06.2012 medzi žalobcom a žalovaným, túto treba posudzovať podľa ustanovení o kúpnej zmluvy v zmysle § 1470 až 1547 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky. Uvedený záver odvodzoval z konštantnej judikatúry súdov Talianskej republiky, z ktorej vyplynulo, že medzi kúpnou zmluvou a zmluvou o dielo vyplývajú nasledovné rozdiely a rozhodujúce znaky: 1/ vôľa zmluvných strán a

rozdiel medzi hodnotou výrobkov a hodnotou prác (Civilný kasačný súd, rozhodnutie č. 6636 zo dňa 30.04.2012), 2/ zmluva o dielo sa týka jednotlivých a jedinečných prác, naproti tomu kúpna zmluva sa týka dodania výrobkov aj v prípade, ak sa na týchto musí vykonať určitý výkon prác, ktorý spočíva v inštalácii súčiastok, avšak ide o dodanie výrobku ako takého (sériové výrobky). Kúpna zmluva môže teda spočívať aj v prácach, ak je príjemcom prác taktiež výrobca a ak ide o všeobecnú a jednoduchú inštaláciu komponentov, ktorá si nevyžaduje nové postupy (Civilný kasačný súd, rozhodnutie č. 872 zo dňa 17.01.2014) 3/ v prípade, ak je predmetom kontraktu nielen dodanie výrobkov ale aj výkon prác, považuje sa taká zmluva za zmluvu o dielo len v prípade, ak je v zmluve jasne špecifikované, že nejde o kúpnu zmluvu (Civilný kasačný súd, rozhodnutie č. 18656 zo dňa 30.10.2012). Keďže predmetom zmluvy medzi žalobcom a žalovaným bolo dodanie toaletných modelov tým spôsobom, že žalobca inštaloval komponenty žalovaného do toaletného modulu, a takýto výrobok dodával žalovanému je zrejmé, že pri uvedenej inštalácii neboli použité žiadne špeciálne či umelecké práce, ktorých podstata by sa odkláňala od všeobecnej a jednoduchej inštalácie, pričom výsledok takejto inštalácie bol hotový výrobok, ktorý bol sériovej výroby a ktorý nebol priamo vyrobený či navrhnutý žalobcom, keď žalobca vykonával len inštaláciu komponentov. Keďže žalobca so žalovaným uzatvorili medzi sebou kúpnu zmluvu podľa talianskeho práva, nemôže byť predmetný zmluvný vzťah posudzovaný podľa Dohovoru OSN o medzinárodnej kúpe tovaru, keďže aplikácia tohto dohovoru je s poukazom na čl. 3 ods. 2 predmetného dohovoru vylúčená. Na podporu právnej argumentácie žalobca poukázal na to, že v konaní je nesporné, že žalobca vykonával prevažne montáž komponentov, a teda ide o výkon prác, čo vylučuje aplikáciu Dohovoru. Pokiaľ žalovaný predložil súdu e-mailovú komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným z obdobia február až september 2013, v ktorej žalovaný komunikoval žalobcovi údajné nedostatky k dodávkam, ktoré boli žalovaným riadne prevzaté, a za ktoré uhradil žalobcovi odmenu, žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o tom, že tovar mu bol dodaný s vadami. Bez ohľadu na uvedenú skutočnosť žalobca poukázal na to, že bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť kontrolu dodaného tovaru v momente, kedy mu to bolo umožnené zo strany žalobcu, t.j. po dodaní tovaru. Žalobca poukázal na ustanovenie § 1495 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky, podľa ktorého právo na uplatnenie vád (reklamácie) tovaru zaniká v prípade, ak objednávateľ neuplatnil vady dodaného tovaru do 8 dní odo dňa, kedy sa objednávateľ o vadách dozvedel, alebo sa mohol dozvedieť. Navyše vady, ktoré si uplatňuje žalovaný, spočívajú v nedodaní dokumentácie, pričom takáto vada je svojou povahou zjavná, a teda túto vadu mohol žalovaný zistiť už pri prevzatí tovaru. Žalovaný mal teda povinnosť uplatňovať si túto vadu do 8 dní odo dňa prevzatia tovaru, čo však nevykonal. Žalobca súčasne poukázal na to, že je držiteľom ISO certifikátu, o čom mal žalovaný vedomosť, a teda v prípade akýchkoľvek vád či nedorobkov nič nebránilo žalovanému, aby si vady uplatnil v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom zaužívaného reklamačného formulára, ktorý sú povinné používať spoločnosti disponujúce ISO certifikáciou kvality. Žalobca má za to, že e-mailovú komunikáciu, ktorú žalovaný súdu predložil, nie je možné považovať za reklamáciu tovaru, a to nielen z dôvodu, že nejde o riadne vyplnený reklamačný list, ale aj s poukazom na skutočnosť, že z e-mailovej komunikácie nie je možné zistiť, ku ktorým konkrétnym dodávkam tovaru sa vzťahuje, a ktoré konkrétne toaletné moduly mali byť dodané s vadami. Žalobca taktiež poukázal na e-mailovú komunikáciu od žalovaného adresovanú žalobcovi zo dňa 20.06.2013, v ktorej žalovaný oznámil žalobcovi, že žalovaný sa stretol so svojím finálnym klientom, a že po niekoľkohodinovom rokovaní boli všetky zmluvné pokuty, ktoré si finálny klient uplatňoval od žalovaného, zrušené. Z toho vyplýva, že aj v prípade, ak si do toho času finálny klient uplatňoval od žalovaného akékoľvek zmluvné pokuty, či už spôsobené žalovaným alebo inak, tieto zmluvné pokuty boli podľa oznámenia žalovaného zrušené. E-mailovú komunikáciu o údajných vadách, ktorá bola žalobcovi doručená pred 20.06.2013, preto žalobca považuje za bezdôvodnú nielen na základe toho, že tieto dodávky boli riadne a bez výhrad prevzaté žalovaným, ale aj z dôvodu zrušenia všetkých zmluvných pokút uplatňovaných voči žalovanému zo strany finálneho klienta. Ak sa teda žalovaný bráni proti žalobnému nároku formou náhrady za zmluvné pokuty, ktoré boli uplatnené zo strany finálneho klienta voči žalovanému, a ktoré mali byť podľa žalovaného spôsobené vadnými dodávkami tovaru zo strany žalobcu, s týmto tvrdením nie je možné ani logické sa stotožniť. Žalobca súčasne poukázal na to, že po 20.06.2013 neboli žalobcovi oznámené žiadne vady či nedostatky tovarov doručených žalovanému. To znamená, že tovar, ktorý žalovaný žalobcovi neuhradil na základe faktúr, bol žalovaným riadne prevzatý bez výhrad a žalovaný neuplatnil voči žalobcovi reklamáciu v zákonom stanovenej lehote z dôvodu vadného plnenia. Pokiaľ ide o uplatnenie zmluvných pokút zo strany žalovaného voči žalobcovi na základe back to back klauzuly v zmysle zmluvy, žalobca opätovne poukázal na to, že žalobca sa v zmluve zaviazal znášať zmluvné pokuty spôsobom „back to back“ len v prípade, ak žalovaný bude uhrádzať žalobcovi platby riadne a včas. Vzhľadom na to, že žalovaný si túto povinnosť voči žalobcovi nesplnil, a aj v prípade predchádzajúcich platieb boli tieto platby uhrádzané oneskorene, teda nie včas,

automaticky zanikla aj povinnosť žalobcu uhrádzať zmluvné pokuty uplatňované zo strany finálneho klienta voči žalovanému. Pokiaľ žalovaný navrhoval zamietnuť žalobu z dôvodu započtu náhrady škody voči neuhradeným platbám a odvodzoval svoju procesnú obranu od údajnej náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku uplatnenia si zmluvných pokút zo strany finálneho klienta, táto situácia je riešená v čl. VI. predmetnej zmluvy. Náhrada predmetných zmluvných pokút uplatnených zo strany finálneho klienta je však vylúčená z dôvodu omeškaných platieb zo strany žalovaného. Súčasne pokiaľ žalovaný vykonal započet údajného nároku na náhradu škody so žalovanou sumou, takýto započet nie je možné pripustiť, keďže podľa talianskeho práva možno započítať len vzájomné pohľadávky, ktoré spĺňajú tieto predpoklady a) plnenie rovnakého druhu, b) likvidné (teda ich výška je nesporne presne stanovená) a c) priamo uplatniteľné (teda nepodliehajú plneniu žiadnej povinnosti alebo podmienky). Pohľadávku, ktorú si žalovaný v predmetnom konaní uplatňuje, nie je možné započítať, keďže jej existencia je podmienená riadnymi a včasnými platbami zo strany žalovaného voči žalobcovi, je teda podmienená. Keďže žalovaný neuhrádzal voči žalobcovi splatné pohľadávky riadne a včas, o čom žalobca predložil sumár platieb žalovaného a omeškania s týmito platbami, nie je možné požadovať nahradenie zmluvných pokút uplatnených finálnym klientom, a v konečnom dôsledku ani tieto pohľadávky vzájomne započítať, nakoľko uplatňovaná pohľadávka žalovaného z dôvodu aplikácie „back to back“ dohody vôbec nevznikla. Pokiaľ žalobca predložil súdu vyjadrenie (tabuľku) ohľadne termínov úhrad jednotlivých faktúr zo strany žalovaného, ktoré je v rozpore s listinnými dokladmi ním v konaní predloženými, k tomuto došlo len omylom.

7. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v rámci prvotného vyjadrenia k žalobe - odporu navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť, keď dôvod na zamietnutie žaloby vzhliadol v aplikácii čl. VI. predmetnej zmluvy, podľa ktorého zmluvné pokuty medzi zmluvnými stranami sa mali riadiť princípom „back to back“, na základe čoho žalobca mal znášať „back to back“ aj zmluvné pokuty, ktoré si voči žalovanému uplatnil koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars nova a.s.. Súčasne v predmetnom vyjadrení žalovaný vysvetlil obsah princípu „back to back“, v zmysle ktorého princípu rovnakú sumu pokút uplatnených voči žalovanému si bol žalovaný oprávnený uplatniť jedna k jednej voči žalobcovi. Keďže spoločnosť Pars nova si u žalovaného uplatnila zmluvné pokuty za oneskorenú dodávku dohodnutých zmluvných komponentov pre železničné vagóny a príslušného TSI certifikátu a uvedené omeškanie malo byť objektívne spôsobené omeškaním subdodávok zo strany žalobcu, si spoločnosť Pars nova uvedené zmluvné pokuty vo výške 196.564,-eur uplatnila voči žalovanému faktúrami č. 1400284814 a č. 1400285014, keď k zaplateniu uvedených zmluvných pokút došlo jednostranným započítaním zo strany spoločnosti Pars nova a.s. voči pohľadávkam žalovaného. Následne na základe predmetného ustanovenia zmluvy vykonal žalovaný zápočet vlastných pohľadávok voči svojím záväzkom voči žalobcovi, keď po zápočte mal žalovaný voči žalobcovi pohľadávku vo výške 56.564,-eur titulom doplatku zmluvnej pokuty, ktorú si voči nemu uplatnil koncový zákazník, t.j. spoločnosť Pars nova, a.s.. Na doplnenie uvedených skutkových tvrdení žalovaný poukázal na to, že žalobca si pri žiadnej zo svojich čiastkových dodávok povinnosť dodať doklady riadne a včas nesplnil, pričom žalobca nesie dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti svojho nároku na zaplatenie ceny za dodanie WC modulov, keď je povinnosťou žalobcu preukázať, že riadne a včas splnil svoju povinnosť spočívajúcu nielen v dodaní WC modulov, ale aj príslušných dokladov. Z dôvodu omeškania s dodaním WC modulov a dokladov, vznikol spoločnosti Pars nova a.s. voči žalovanému nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa čl. 8 bodu 8.2 Všeobecních obchodních podmínek dodávky skupiny „Škoda“ verze 1/2010 vo výške 0,5 % z ceny tovaru za každý deň omeškania, keď podľa čl. 1 bodu 1.1 predmetných všeobecných obchodných podmienok tieto upravujú podmienky nákupu zo strany spoločnosti skupiny Škoda, keď skupina Škoda zahrňuje aj spoločnosť Pars nova, a.s.. Podľa tvrdení žalovaného oprávnenosť započítania jeho pohľadávky voči žalobcovi vo výške 196.564,-eur možno vyvodiť jednak titulom započítania zmluvnej pokuty v uvedenej výške, resp. titulom náhrady škody, ktorá bola žalovanému spôsobená tým, že žalobca, ktorý dodával predmetný tovar, dodal tento tovar oneskorene, čím zavinil spôsobenie škody žalovanému v uvedenej výške. Pokiaľ vznikol žalovanému voči žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty titulom oneskoreného dodania TSI certifikátu, žalovaný poukázal na to, že predmetný certifikát mal žalovaný dodať žalobcovi podľa čl. 15 Technickej špecifikácie materiálu, keď na nedodanie predmetného certifikátu bol žalovaný upozornený spoločnosťou Pars nova a.s. e-mailom zo dňa 31.01.2013 a následne dňa 01.02.2013 oznámil túto požiadavku žalovaný žalobcovi. Žalobca splnil svoju povinnosť dodať predmetný TSI certifikát e-mailom dňa 17.05.2013. Z dôvodu omeškania žalobcu s dodaním predmetného TSI certifikátu spoločnosť Pars nova, a.s. si voči žalovanému uplatnila nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 99.852,-eur, a to faktúrou č. 1400284814, a túto sumu si predmetná spoločnosť započítala oproti pohľadávkam žalovaného, ktoré tento mal voči spoločnosti Pars nova. Týmto došlo k zmenšeniu majetku žalovaného, a teda k vzniku škody žalovanému vo výške 99.852,-

eur. Keďže bol žalobca v omeškaní so splnením záväzku dodávať žalovanému objednaný tovar riadne a včas, čím došlo k omeškaniu žalovaného s dodávkami predmetného tovaru konečnému odberateľovi, predmetná spoločnosť si uplatnila voči žalovanému nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 84.800,-eur, a to faktúrou č. 1400285014, ktorú si následne započítala voči vzájomným pohľadávkam žalovaného voči nej, čím vznikla žalovanému škoda vo výške 84.800,-eur. Žalovaný v konaní preukazoval oneskorenie s jednotlivými dodávkami tovaru na strane žalobcu predložením objednávok žalovaného č. VOB-2012-1-003101, číslo VOB-2013-1-000337, číslo VOB-2013-1-001099 a VOB-2013-1-001680, z ktorých vyplývajú dohodnuté termíny jednotlivých dodávok a predložením medzinárodných nákladných listov CMR, resp. potvrdenia podľa § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. č. FYZ-2013-2-000175, ako aj jednotlivých dodacích listov, z ktorých má vyplývať oneskorenie žalobcu s dodávkami jednotlivých tovarov. Žalovaný súčasne poukázal na to, že nárok vo výške 84.800,-eur a nárok vo výške 99.852,-eur neuplatňuje voči žalobcovi titulom zodpovednosti za vady, ale titulom zodpovednosti žalobcu za škodu, ktorá vznikla žalovanému v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalobcu vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu vzniknutého medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný v penalizačnej faktúre č. 47000007 (označenie PEF-2014-7-000007) vyúčtoval žalobcovi celkovú sumu 196.564,-eur, keď táto suma pozostáva zo zmluvných pokút, ktoré žalovaný zaplatil spoločnosti Pars nova a.s. vo výške 84.800,-eur a 99.852,-eur a zo sumy 11.912,-eur, ktorú si žalovaný voči žalobcovi uplatnil ako náklady, ktoré žalovaný vynaložil na odstránenie vád toaletných modulov, ktoré žalobca na základe reklamácií žalovaného neodstránil. Pokiaľ žalobca v rámci svojich tvrdení poukazoval na to, že zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 11.06.2012 a pomenovaná „CONTRACT FOR WORK“ je kúpnou zmluvou, a preto by sa mali na vzťah medzi žalobcom a žalovaným uplatňovať ustanovenia talianskeho Občianskeho zákonníka upravujúce kúpnu zmluvu, konkrétne §§ 1470 až 1547, žalovaný sa s týmto názorom nestotožnil. Poukázal na čl. I predmet zmluvy, v zmysle ktorého sa žalobca zaviazal pre žalovaného poskytnúť dodanie nasledovných prác: a) dizajn, b) zhotovenie výrobných nástrojov, c) dodanie prototypu, d) sériové dodanie inštalácie dvoch prototypov a vyškolenie technického personálu v priestoroch Pars nova a.s. a e) dodanie dokumentácie podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie 4 pre kompletné toaletné moduly, ako je opísané v dokumente „Technický opis a obchodná ponuka toaletných modulov Clagi - Coplass Toilet Modules SSWC Rudos Ružomberok s.r.o. Project Rev. 00, dátum 12.05.2011, a táto ponuka je podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie č. 4, ktorú vydala Pars Nova a.s.. Podľa tvrdení žalovaného už zo samotného názvu predmetnej zmluvy, t.j. „CONTRACT FOR WORK“, ale najmä z predmetu zmluvy vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o dielo, a nie kúpnej zmluvy. Žalobca mal totiž pre žalovaného zhotoviť a žalovanému dodať špecifické a jedinečné toaletné moduly podľa technickej špecifikácie rev. 4, ktorú vydal žalovaného objednávateľ, t.j. spoločnosť Pars Nova, a.s.. Tieto jedinečné toaletné moduly by preto mohli byť použité len v konkrétnom vlakovom vozni typu Bdmpee, ktorý vznikol prestavbou a úpravou vozňa typu Bmee a mali spĺňať konkrétne podmienky na prevádzku na českých dráhach. Za týmto účelom bol žalobca povinný navrhnúť špeciálny dizajn len pre tieto toaletné moduly a vyhotoviť si aj originálne nástroje potrebné na výrobu týchto jedinečných toaletných modulov. Skutočnosť, že žalobca navrhol dizajn toaletných modulov vyplýva aj z e-mailov žalobcu adresovaných žalovanému v dňoch 19.03.2012 a 20.03.2012. Žalovaný v súvislosti s právnou kvalifikáciou zmluvy z 11.06.2012 poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Talianskej republiky, 3 Civilná sekcia č. 20301 zo dňa 20.11.2012, v ktorom Najvyšší súd Talianskej republiky konštatuje, že „za zmluvu o dielo, a nie kúpnu zmluvu je potrebné pokladať takú zmluvu, kedy z vôle zmluvných strán je predmetná služba jednoduchým prostriedkom na výrobu diela, pričom práca je prevažujúca oproti surovine, ... pričom ide nutne o dielo, ktoré sa má realizovať „na mieru“ oproti špecifickým požiadavkám objednávateľa, teda s prevahou záväzku „urobiť“ oproti dohodnutej dodávke prefabrikovaných dielcov zo strany zhotoviteľa.“ V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na samotné tvrdenia žalobcu, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 22.02.2016 uviedol, že žalobca inštaloval komponenty toaletného modulu, z čoho vyplýva, že plnenie žalobcu spočívalo najmä v práci, ktorá prevažovala oproti surovine. Vzhľadom na vyššie uvedené je potom žalovaný toho názoru, že zmluva z 11.06.2012 je zmluvou o dielo, a preto by sa na zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným mali vzťahovať ustanovenia talianskeho práva upravujúce práve zmluvu o dielo, t.j. § 1655 až § 1677 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s jeho názorom, že predmetná zmluva z 11.06.2012 je zmluvou o dielo a mal by za to, že predmetnú zmluvu je potrebné právne kvalifikovať ako kúpnu zmluvu, tak žalovaný poukázal na to, že potom je potrebné zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným posudzovať podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru z 11.04.1990, keď žalobca je obchodnou spoločnosťou so sídlom v Talianskej republike a žalovaný je obchodnou spoločnosťou so sídlom v Slovenskej republike, pričom aj Talianska aj Slovenská republika sú zmluvnými štátmi predmetného Dohovoru. Podľa jeho názoru sa však jedná

o zmluvný vzťah, na ktorý sa Dohovor nevzťahuje. Žalovaný súčasne v konaní tvrdil, že počas trvania zmluvného vzťahu žalobca mnohokrát upozorňoval na omeškanie s dodaním toaletných modulov, omeškanie s dodaním TSI certifikátu, ako aj zmluvné pokuty, ktoré bol povinný uhradiť spoločnosti Pars Nova a.s.. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení zo dňa 22.02.2016 uviedol, že žalovaný zaslal žalobcovi dňa 20.06.2013 e-mail, v ktorom uviedol, že po niekoľkohodinovom rokovaní so spoločnosťou Pars Nova a.s. boli všetky zmluvné pokuty zrušené, a preto žalobca považuje nárok na náhradu škody za nedôvodný, tak žalovaný poukázal na to, že on sa snažil so spoločnosťou Pars Nova a.s. na rokovaní dohodnúť zrušenie, resp. minimalizovanie sankcií za porušenie svojich povinností voči spoločnosti Pars Nova a.s., ktoré bolo spôsobené v dôsledku omeškania žalobcu. Spoločnosť Pars Nova a.s. na rokovaní so žalovaným súhlasila so zrušením zmluvných pokút, avšak toto zrušenie bolo zo strany predmetnej spoločnosti podmienené tým, že ďalšie dodávky toaletných modulov nebudú meškať. V dôsledku pretrvávajúceho omeškania žalobcu s dodaním toaletných modulov sa však následne spoločnosť Pars Nova a.s. rozhodla uplatniť voči žalovanému všetky zmluvné pokuty, na ktoré jej vznikol nárok. Preto je podľa názoru žalovaného irelevantné, že dňa 20.06.2013 žalovaný informoval žalobcu o zrušení zmluvných pokút, keďže tieto si nakoniec spoločnosť Pars Nova a.s. aj tak započítala voči žalovanému. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.02.2016 namietal účelovosť obrany žalovaného, keď tvrdil, že na základe spokojnosti žalovaného so službami žalobcu požadoval žalovaný od žalobcu uzatvorenie Dodatku k zmluve z 11.06.2012, keď žalobca pritom uviedol, že týmto mal žalovaný uviesť žalobcu do omylu, pretože podľa názoru žalobcu mal žalovaný v čase podpísania Dodatku zo dňa 04.12.2013 vedieť, že faktúry na posledné dodávky žalobcovi neuhradí, tak žalovaný s týmto tvrdením sa nestotožnil, keď poukázal na to, že on intenzívne rokoval o možnej ďalšej spolupráci so spoločnosťou Pars Nova a.s. a o zrušení, resp. znížení sankcií, ktoré spoločnosť Pars Nova a.s. od žalovaného požadovala, avšak k dohode o pokračovaní spolupráce medzi spoločnosťou Pars Nova a.s. a žalovaným nedošlo. E-mailom zo dňa 08.01.2014 žalovaný informoval žalobcu, že nakoľko aj posledné 4 toaletné moduly boli dodané oneskorene, spoločnosť Pars Nova a.s. v prípade pokračovania v spolupráci (fáza dva) požadovala, aby žalovaný splnil nasledovné podmienky: zabezpečil, aby boli dodávky dodávané včas, akceptoval zvýšenie zmluvnej pokuty na výšku 7.000,-eur za každý deň z omeškania s dodaním toaletných modulov a zriadil bankovú záruku. Všetky tieto požiadavky spoločnosti Pars Nova a.s. pritom súviseli s porušením povinnosti žalobcu dodať toaletné moduly riadne a včas. Keďže však žalobca bol od začiatku spolupráce v omeškaní s dodaním toaletných modulov, žalovaný nemohol garantovať, aby žalobca dodržiaval termíny dodania, a preto tieto požiadavky spoločnosti Pars Nova a.s. nemohol akceptovať. Ak by totiž uvedené požiadavky žalovaný akceptoval, vystavil by sa riziku vysokých sankcií zo strany spoločnosti Pars Nova a.s.. Žalovaný preto e-mailom zo dňa 08.01.2014 informoval žalobcu, že z uvedených dôvodov na druhej fáze nebude pokračovať so žalobcom. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sa nemohol dostať do omeškania s dodaním toaletných modulov z dôvodu údajného omeškania žalovaného s dodaním komponentov na výrobu toaletných modulov, žalovaný poukázal na to, že žalobca súdu nepredložil nijaký dôkaz, z ktorého by pre žalovaného vyplývali lehoty dodania komponentov. Z dokladov predložených žalobcom nevyplýva zmienka o údajnom omeškaní žalovaného. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že predpokladom pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody nie je riadne a včasné uplatnenie nároku z vád diela, žalovaný poukázal na to, že predmetná zmluva zo dňa 11.06.2012 je zmluvou o dielo, keď žalobca bol voči žalovanému v pozícii subdodávateľa, a preto na uplatnení nároku z titulu zodpovednosti za vady je potrebné aplikovať ustanovenie § 1670 talianskeho Občianskeho zákonníka a nie ustanovenie § 1495 upravujúce kúpnu zmluvu. Súčasne poukázal na § 1667 talianskeho Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je objednávateľ povinný oznámiť vady na diele do 60-tich dní od zistenia, keď v zmysle predmetného ustanovenia je zrejmé, že lehota 60 dní sa počíta od zistenia vád na diele objednávateľom. Keď potom spoločnosť Pars Nova a.s. dňa 31.01.2013 oznámila žalovanému, že žalobca nedodal spolu s dodávkou toaletných modulov TSI certifikát, žalovaný hneď nasledujúci deň po prijatí oznámenia, t.j. dňa 01.02.2013 túto skutočnosť oznámil žalobcovi, a teda žalovaný oznámil žalobcovi nedodanie TSI certifikátu v lehotách stanovených talianskym Občianskym zákonníkom. Podľa názoru žalovaného predmetná zmluva zo dňa 11.06.2012 nie je zmluvou, na ktorú sa vzťahuje Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, keď z obsahu predmetnej zmluvy, ako aj zo súhlasných vyjadrení sporových strán vyplynulo, že prevažujúca časť záväzkov žalobcu podľa predmetnej zmluvy spočívala vo vykonaní prác a poskytnutí služieb, a teda v danom prípade v rámci záväzku žalobcu práca prevažovala oproti surovine. Z uvedeného dôvodu nie je možné zmluvný vzťah žalovaný predmetnou zmluvou subsumovať pod Dohovor. Žalovaný súčasne poukázal na to, že v predmetnej zmluve nie je dohodnutý záväzok žalovaného dodávať žalobcovi komponenty na výrobu toaletných modulov (s výnimkou prvých dvoch dodávok), nie sú v nej stanovené žiadne termíny na dodanie týchto komponentov a ani nijakým iným spôsobom nie je prepojené dodanie komponentov zo strany žalovaného na plnenie

povinností zo strany žalobcu vyplývajúcich zo zmluvy o dielo. Z uvedeného potom vyplýva, že nie je správne tvrdenie žalobcu, že ide o prepojené zmluvné plnenia v rámci jedného zmluvného vzťahu, t.j. že predmetná zmluva regulovala zmluvný vzťah medzi stranami sporu, na základe ktorého dodával žalovaný žalobcovi komponenty na inštaláciu finálneho produktu, ako aj dodanie finálneho produktu zo strany žalobcu žalovanému. Žalovaný sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, ktorý pri svojej procesnej obrane vychádzal z toho, že situácia ohľadne náhrady škody (ktorá vznikla žalovanému v dôsledku uplatnenia si zmluvných pokút zo strany finálneho klienta) je výslovne riešená v čl. VI. zmluvy. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že uvedené ustanovenie nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože si žalovaný voči žalobcovi neuplatňuje nárok titulom zmluvnej pokuty, ale titulom náhrady škody, pričom zo samotného znenia uvedeného ustanovenia nevyplýva, že by sa toto ustanovenie malo aplikovať na náhradu škody. Súčasne žalovaný poukázal na to, že podľa talianskeho Občianskeho zákonníka nie je možné vylúčiť, alebo vopred obmedziť nárok na náhradu škody a akákoľvek dohoda, ktorá by vylučovala alebo vopred obmedzovala nárok na náhradu škody je neplatná. Podľa názoru žalovaného je tretia veta článku VI. zmluvy absolútne neplatným dojednaním, pretože v rozpore s § 1229 talianskeho Občianskeho zákonníka vopred obmedzuje nároky žalovaného. Žalovaný súčasne namietol aj neurčitosť a nezrozumiteľnosť čl. VI. predmetnej zmluvy, keď tento článok podľa jeho nadpisu má upravovať pokuty medzi zmluvnými stranami. Úprava pokút medzi stranami je však neurčitá a nezrozumiteľná, je veľmi stručná a všeobecná a neupravuje ani základné dojednania o zmluvných pokutách medzi zmluvnými stranami. V čl. VI. zmluvy nie sú upravené podmienky, za akých vzniká nárok na zmluvnú pokutu a nie je dohodnutá výška zmluvnej pokuty, splatnosť zmluvnej pokuty a pod.. Túto neurčitosť potvrdila aj súdom ustanovená prekladateľka Mgr. Marcela Maslová, ktorá v preklade zmluvy z 11.06.2012 v čl. VI. uviedla, že druhá veta má nejasnú formuláciu. Prekladateľka preložila prvú vetu v čl. VI nasledovne: „pokuty medzi stranami sa budú riadiť synergickým spôsobom back to back (tesne na seba nadväzujúci)“. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 06.02.2017 preložil prvú vetu čl. VI. nasledovne: „zmluvné pokuty budú uhrádzané na základe back to back dohody medzi zmluvnými stranami“. Rovnako aj druhá veta čl. VI. je neurčitá a nezrozumiteľná, keď prekladateľka túto druhú vetu čl. VI. zmluvy preložila nasledovne: „zmluva a dohoda medzi príjemcom a finálnym zákazníkom sa bude riadiť spôsobom back to back aj poskytovateľom.“ (prekladateľka napísala poznámku, že formulácia tejto vety je nejasná). Žalobca však druhú vetu čl. VI. zmluvy preložil nasledovne: „zmluvné pokuty zo zmluvy medzi príjemcom a finálnym klientom budú taktiež zabezpečované na základe back to back báze“. Rozdielny preklad prekladateľky a preklad a výklad žalobcu je ďalším dôkazom, že čl. VI. je neurčitý a nezrozumiteľný, pretože umožňuje rôzny výklad. Podľa prekladu prekladateľky z obsahu druhej vety čl. VI. zmluvy nevyplýva, že sa týka zmluvných pokút, ako to tvrdí žalobca. Slová „zmluvná pokuta“ sa v druhej vete nenachádzajú. V čl. VI. zmluvy sa nachádza slovné spojenie spôsobom „back to back“. Prekladateľka toto slovné spojenie v prvej vete preložila ako „tesne na seba nadväzujúci“. Toto slovné spojenie však na žiadnom inom mieste v zmluve nie je vôbec vysvetlené, pričom toto slovné spojenie nie je definované v žiadnej právnej norme a nejde ani o formuláciu bežne používanú v zmluvách. Súčasne žalovaný poukázal na preklad tretej vety čl. VI. Zmluvy, podľa ktorého „o vyššie uvedenú klauzulu sa bude Poskytovateľ opierať len v prípade pravidelnosti platby, ktorú garantuje Príjemca.“ Z formulácie „o vyššie uvedenú klauzulu“ nie je zrejmé, o akú „klauzulu“ ide, teda či ide o odkaz na prvú alebo druhú vetu v čl. VI. Aj toto dojednanie je preto neurčité a nezrozumiteľné. Navyše žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že tento neurčitý článok VI. do zmluvy zakomponoval žalobca, čo vyplýva z návrhu zmluvy vo formáte sledovania zmien, ktorým je preukázané, že žalobca do zmluvy vložil ustanovenie čl. VI. zmluvy s použitím formulácií „back to back“. Pritom žalovaný navrhoval v podmienkach návrhu zmluvy zaslanom žalobcovi, dojednanie zmluvnej pokuty za omeškanie s dodaním toaletných modulov vo výške 500,-eur za každý deň omeškania. Keďže predmetné nejasné a neurčité znenie, ktoré pripúšťa rôzny výklad, zakomponoval do zmluvy žalobca, je potrebné v prípade pochybnosti uvedené ustanovenie vykladať na jeho ťarchu. Vo vzťahu k predvídateľnosti škody, ktorá vznikla žalovanému v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalobcu vyplývajúcich zo zmluvy, žalovaný uviedol, že podľa talianskeho Občianskeho zákonníka nie je relevantné, či žalobca mohol predvídať škodu v čase, keď vznikol záväzok, a to z dôvodu, že neplnenie povinností zo zmluvy bolo zapríčinené vinou žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na § 1225 talianskeho Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že žalobca mohol predvídať vznik škody vo výške, v ktorej si spoločnosť Pars Nova a.s. uplatnila zmluvné pokuty voči žalovanému, keďže dojednanie o zmluvnej pokute je bežným spôsobom zabezpečenia plnenia záväzkov v zmluvách o dielo a celkovo v dodávateľských vzťahoch je možné jeho existenciu predvídať. Navyše v danom prípade žalobca mal preukázateľne vedomosť o tom, že žalovaný nie je konečným zákazníkom a že je v zmluvnom vzťahu so spoločnosťou Pars Nova a.s., keď predmetom zmluvného vzťahu medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s. bolo dodanie toaletných modulov

dodávaných žalobcom. Preto žalobca mohol očakávať, že zmluvné pokuty sa v zmluvných vzťahoch môžu dojednávať aj vo vyšších sumách. Žalovaný dňa 24.05.2012 zaslal žalobcovi e-mail, ktorého prílohou bol dodatok č. 2 k Rámcovej kúpnej zmluve č. RKS 0022-720Va-09-00 SML R uzatvorený medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s. v anglickom jazyku, keď v tomto dodatku je uvedený odkaz na všeobecné obchodné podmienky dodávok skupiny „Škoda“ verzia 1/2010, podľa ktorých si spoločnosť Pars Nova a.s. uplatnila nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty voči žalovanému. Okrem toho sa v Dodatku č. 2 výslovne uvádza, že zmluvná pokuta bude minimálne vo výške 2.500,-Kč za každý deň omeškania. Skutočnosť, že žalobca bol oboznámený a súhlasil so znením Dodatku č. 2 vyplýva aj z toho, že žalobca do ním vypracovaného návrhu zmluvy, ktorý zaslal žalovanému e-mailom dňa 29.05.2012 zakomponoval do čl. IV. návrhu zmluvy „General conditions“ odkaz na tento Dodatok č. 2 (v anglickom znení „ANNEX No. 2 FRAMEWORK PURCHASE AGREEMENT, no. RKS 0022-720-VA-09-00 SML R“).
8. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, keď na základe týchto stranami sporu predloženými dôkazmi v spojení so skutkovými tvrdeniami žalobcu a žalovaného dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom.
9. Keďže spor v súdenej veci vykazuje známky sporu s cudzím prvkom (žalobca je právnickou osobou so sídlom na území Talianskej republiky), súd sa ako primárnou otázkou zaoberal otázkou právomoci súdov SR na prejednanie a rozhodnutie uvedeného sporu. Právomoc súdov SR je daná podľa čl. II ods. 1 Nariadenia rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (poznámka: ktorý bol účinný v čase podania žaloby) podľa ktorého, „ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“ Príslušnosť tunajšieho súdu na prejednanie sporu (tak vecná, ako aj miestna) je daná § 12 a § 13 Civilného sporového poriadku.
10. S poukazom na obsah zmluvného vzťahu, z ktorého sa žalobca domáha splnenia nárokov v súdenej veci, sa súd z hľadiska posúdenia právnych noriem, pod ktoré je potrebné subsumovať predmetný právny vzťah, zaoberal otázkou aplikácie Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru (publikovaný v zmysle zákonov ako oznámenie Federálneho Ministerstva zahraničných vecí č. 160/1991 Zb.; ďalej aj „Dohovor“), pričom dospel k záveru, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným je potrebné posúdiť z hľadiska ustanovení predmetného Dohovoru. Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru je z hľadiska jeho aplikácie priamou normou, ktorá sa použije na vzťahy, ktoré bezprostredne upravujú určitý prípad bez toho, aby bolo potrebné predchádzajúce použitie kolíznych noriem. Dohovor je teda takou medzinárodnou zmluvou, ktorý sa stal súčasťou právneho poriadku tak Slovenskej republiky, ako aj Talianskej republiky (pozn. tak Slovenská ako aj Talianska republiky pristúpili k Dohovoru). Z uvedeného dôvodu je predmetný dohovor súčasťou právneho poriadku Talianskej republiky v prípadoch prezumovaných Dohovorom a súčasne z rozsahu úpravy Dohovoru vzniká potreba aplikácie tohto dohovoru bez potreby prednostnej aplikácie kolíznych noriem (touto je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 593/2008 zo 17.07.2008 rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I)). V spore mal súd jednoznačne preukázané, že na základe zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 11.06.2012 sa žalobca ako poskytovateľ plnenia zaviazal poskytnúť žalovanému ako príjemcovi plnenia dodanie nasledujúcich plnení (pozn. podľa úradného prekladu „prác“): 1/ návrh, 2/ zhotovenie výrobných nástrojov, 3/ dodanie prototypu, 4/ sériové dodanie inštalácie dvoch prototypov a vyškolenie technického personálu v priestoroch Pars Nova a.s. a 5/ dokumentáciu podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie č. 4 pre kompletné toaletné moduly, ako to bolo opísané v dokumente „Technický opis a obchodná ponuka toaletných modulov Clagi - Coplass SSWC Rudos Ružomberok s.r.o., projekt, rev. 00 dátum 12.05.2011, a táto ponuka mala byť podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie č. 4, ktorú vydala Pars Nova (viď čl. I predmetnej zmluvy). Zmluvné strany sa dohodli na odmene za dodávky tak, že cena bude 16.000,-eur (variant A s troma vonkajšími stenami) a 15.900,-eur (variant B s dvoma vonkajšími stenami), kde v jednom vagóne bude nainštalovaný jeden kus variantu A a jeden kus variantu B a celková cena za jednu súpravu (vagón) bude 31.900,-eur. Celková dodávka v zmysle čl. II predmetnej zmluvy mala byť rozdelená do dvoch fáz podľa zmluvy medzi Pars Nova a Českými dráhami, keď vo fáze 1 mala celková suma za 20 súprav predstavovať sumu 638.000,-eur + 20.000,-eur za neopakujúce sa náklady, ktoré zahrňovali náklady na návrh, výrobu nástrojov na produkciu kompletného toaletného systému a v druhej fáze mal žalovaný zaplatiť žalobcovi celkovú sumu za 20 súprav vo výške 638.000,-eur (pozn. druhá fáza sa mala realizovať iba potenciálne v prípade jej potvrdenia najneskôr do 12 mesiacov od dátumu podpísania tejto zmluvy, keď pre fázu 2 mal byť podpísaný osobitný dodatok k uvedenej zmluve). Dňa 04.12.2012 uzavreli strany sporu Dodatok č. 1 k uvedenej zmluve, podľa ktorého celková cena za jednu súpravu vagóna mala mať výšku 17.600,-eur. Z pripojených faktúr vyhotovených žalobcom č. faktúry 32000267, č. 32000228 a č. 32000226 mal súd preukázané, že žalovaný dodával žalobcovi komponenty potrebné na výrobu

konečného produktu, keď tento komponent je v uvedených faktúrach označený ako nádrž odpadová a vodojem v ráme a za tieto komponenty si v rámci jednej dodávky (t.j. dodávky žalovaného pre jednu súpravu) vyúčtoval voči žalobcovi celkovo sumu 14.400,-eur. Samotná skutočnosť, že žalovaný mal povinnosť dodávať žalobcovi komponenty potrebné na výrobu finálneho produktu nepriamo vyplynula aj z dodatku č. 2 k zmluve (viď č.l. 419 až 421 spisu), z ktorého možno vyvodiť, že žalovaný mal poskytnúť žalobcovi materiály potrebné na výrobu konečných modulov v hodnote 14.400,-eur za každú dodávku. Z uvedeného súd potom ustálil taký skutkový stav, že na základe predmetnej zmluvy žalobca dodával žalovanému WC moduly v rámci jednej dodávky za cenu 31.900,-eur, keď žalovaný žalobcovi dodával komponenty potrebné na výrobku predmetných modulov v hodnote 14.400,-eur na jednu dodávku WC modulov (t.j. kompletnú dodávku WC modulov do jedného vozňa). V nadväznosti na uvedené súd poukazuje na čl. 3 odsek 1 Dohovoru, podľa ktorého zmluvy o dodávke tovaru, ktorý sa má vyrobiť alebo vyhotoviť sa považujú za zmluvy o kúpe tovaru, ibaže strana, ktorá tovar objednáva sa zaväzuje dodať podstatnú časť veci potrebných na ich výrobu a zhotovenie. Vzhľadom na to, že žalovaný dodával žalobcovi časť komponentov potrebných na zhotovenie finálneho produktu, t.j. WC modulov v hodnote komponentov 14.400,-eur pre dodávku WC modulov v jednom vozni, súd sa zaoberal otázkou, či sa v prejednávanej veci žalovaný zaviazal žalobcovi dodať podstatnú časť veci potrebných na výrobku a zhotovenie konečného produktu. Pri posúdení predmetnej otázky súd vychádzal zo záverov právnej vedy analyzujúcej závery súdnej praxe (Stanovisko č. 4, CISG - Advisory Council, resp. Poradný zbor), podľa ktorých je potrebné pri výklade pojmu „podstatná časť“ v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru prihliadať hlavne na kritérium „ekonomickej hodnoty“, keď kritérium „nevyhnutnosti“ sa má použiť len vtedy, ak by prihliadanie na kritérium „ekonomickej hodnoty“ nebolo možné alebo účelné vzhľadom na okolnosti prípadu. V zmysle predmetného Stanoviska, ak by vznikla potreba stanoviť určitý percentuálny podiel materiálu, ktorý má poskytnúť na zhotovenie konečného produktu kupujúci, 50 % by mohlo byť príliš málo na vylúčenie aplikácie dohovoru najmä s poukazom na účel čl. 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý obsahuje „princíp preferovania použitia Dohovoru“ (viď stanovisko č. 4 Poradného zboru k Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, komentár, bod 2.10.). Keďže hodnota finálneho produktu v rámci jednej dodávky predstavuje sumu 31.900,-eur a hodnota materiálu, ktorý dodával žalovaný žalobcovi, a ktorý bol použitý na zhotovenie výsledného tovaru, predstavoval sumu 14.400,-eur, nemožno posudzovaný prípad vyhodnotiť inak ako vzťah, predmetom ktorého bola kúpa tovaru v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru. V súvislosti s vyššie vysloveným záverom, súd iba na zdôraznenie poukazuje na to, že v rámci zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo síce primárne obsahom zmluvy vyhotovenie technickej špecifikácie a prototypov tovaru, avšak neoddeliteľnou súčasťou primárneho plnenia bolo poskytnutie ďalšieho plnenia, keď po zhotovení predmetnej technickej špecifikácie a prototypov tovaru mal žalobca žalovanému dodávať opakovane sériový produkt v počte dojednaných dodávok s možnosťou rozšírenia týchto dodávok. Z pôsobnosti Dohovoru nemožno predmetný zmluvný vzťah vylúčiť ani na základe čl. 3 odsek 2 Dohovoru, podľa ktorého sa tento Dohovor nepoužije na zmluvy, ktorých prevažujúca časť záväzkov strany, ktorá dodáva tovar, spočíva vo vykonaní prác alebo poskytovaní služieb. V rámci posudzovaného zmluvného vzťahu mal síce žalobca v rámci zmluvného dojednania vypracovať návrh dizajnu - zhotovenie výrobných nástrojov, dodať prototyp, ako aj zabezpečiť sériové dodanie inštalácie dvoch prototypov a vyškolenie technického personálu v priestoroch Pars Nova a.s., ako aj zabezpečiť dokumentáciu podľa technickej špecifikácie materiálovej revízie 4 pre kompletné toaletné moduly, avšak náklady na poskytnutie predmetných plnení boli v čl. II. predmetnej zmluvy vyčíslené na sumu 20.000,-eur, keď celková suma dodávok iba v rámci fázy 1, t.j. celková suma za 20 súprav predstavovala neporovnateľne vyššiu sumu, a to 638.000,-eur. Z uvedeného možno potom jednoznačne vyvodiť, že hodnota a rozsah prác, ktoré boli zo strany žalobcu žalovanému poskytnuté nad rámec bežných prác súvisiacich s výrobou, resp. vyhotovením konečného produktu, rozhodne nedosahovala prevažnú časť záväzkov žalobcu voči žalovanému. V tejto súvislosti súd opakovane poukazuje na stanovisko č. 4 Poradného zboru k Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, komentár, bod 3.1, podľa ktorého, článok 3 odsek 2 Dohovoru vylučuje z pôsobnosti Dohovoru zmluvy, v rámci ktorých prevažná časť povinnosti zmluvnej strany, ktorá dodáva tovar spočíva vo vykonaní prác alebo v poskytnutí iných služieb. Z toho dôvodu je potrebné porovnať povinnosti vzťahujúce sa k tovaru a povinnosti vzťahujúce sa k prácam alebo službám, aby bolo možné zistiť, či bude aplikovaný Dohovor. Dohovor predpokladá existenciu jednotnej a ucelenej zmluvy, ale je potrebné najskôr skúmať, či sú rôzne povinnosti skutočne súčasťou jedinej, hoci aj zmiešanej zmluvy. Túto otázku vyrieši výklad zmluvy. Ak existuje len jedna zmluva, ktorá upravuje dodávku tovaru aj poskytnutie služieb, dohovor bude upravovať celú zmluvu. Pokiaľ čl. 3 odsek 2 Dohovoru vylučuje z pôsobnosti dohovoru tie zmluvy, v ktorých prevažujúcu časť záväzkov strany, ktorá dodáva tovar, tvorí vykonanie prác alebo poskytovanie služieb, do týchto prác však nemožno začleniť tie práce, ktoré je potrebné bežne vykonať na zhotovenie určitého tovaru, ale len

tie práce, prípadne služby, ktoré presahujú rámec výroby tovaru a smerujú k poskytnutiu ďalšej služby popri výrobe tovaru. Z bodu 3.4. komentára k stanovisku č. 4 Poradného zboru k aplikácii Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru vyplýva, že výraz „prevažná časť“ by nemal byť záväzne kvalifikovaný ako určitý percentuálny podiel, ale mal by vychádzať z celkových okolností prípadu. Pri jeho výklade, ako aj pri výklade dohôd medzi stranami je potrebné prihliadať na vôľu strán vyjadrenú v čase vytvárania textu zmluvy. Medzi relevantné faktory, na ktoré by mali súdy a rozhodcovia prihliadať, patria označenie zmluvy a jej celkový obsah, rozdelenie ceny a dôraz, ktorý strany kladú na jednotlivé povinnosti v rámci zmluvy. Ak však má byť určený nejaký fixný percentuálny podiel, podiel vo výške 50 % alebo nižší, nespôsobuje vylúčenie z aplikovateľnosti Dohovoru. Pre vylúčenie aplikácie Dohovoru musí byť splnená jedna z týchto podmienok (čl. 3 ods. 1 alebo 2 Dohovoru), keď čiastočné splnenie jednej alebo druhej podmienky (bez úplného splnenia jednej z týchto podmienok) pre vylúčenia aplikácie Dohovoru nepostačuje. Obdobný záver z hľadiska rozlíšenia kúpnej zmluvy v zmysle Dohovoru a Zmluvy o dielo vyslovil aj Súdny dvor Európskych spoločenstiev v rozsudku C-381/08 vo veci Car Trim GmbH proti KeySafety Systems Srl, ktorý s prihliadnutím na komunitárne a medzinárodné právo (odkaz na čl. 3 odsek 1 a 2 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru) poukázal na to, že ak materiál pre zhotovenie alebo jeho podstatnú časť obstaráva kupujúci, nasvedčuje táto skutočnosť viac tomu, že ide o poskytovanie služieb, avšak ak materiál alebo jeho podstatnú časť obstará predávajúci, ide o okolnosť svedčiacu v prospech predaja tovaru.

11. V konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca za dodanie tovaru vyúčtoval žalovanému faktúrami č. 433 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 455 so splatnosťou dňa 31.12.2013, č. 503 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 504 so splatnosťou dňa 31.01.2014, č. 540 so splatnosťou dňa 28.02.2014 a faktúrou č. 541 so splatnosťou dňa 28.02.2014 cenu za dodaný tovar vo výške 17.500,- eur v každej z uvedených faktúr a faktúrou č. 544 so splatnosťou dňa 28.02.2014 sumu 35.000,- eur. Žalovaný sa však v spore bránil, že pohľadávka zodpovedajúca týmto fakturovaným sumám zanikla započítaním so zmluvnými pokutami vo výške 196.564,-eur, ktoré žalovaný vyúčtoval žalobcovi penalizačnou faktúrou č. 47000007 (viď č.l. 96) z dôvodu, že predmetné zmluvné pokuty v uvedenej výške si voči žalovanému uplatnila spoločnosť Pars Nova a.s. faktúrami č. 1400284814 a č. 1400285014 (viď výzva na zaplatenie zmluvnej pokuty na čl. 87až 88, faktúra spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400285014 na č.l. 98, faktúra spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400284814 na č.l. 97 spisu ako aj penalizačná faktúra žalovaného č. 4700007) a následne na pojednávaní zo dňa 18.01.2017 vzniesol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu kompenzačnú námietku do výšky žalovanej sumy titulom uplatneného nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla z dôvodu zaplatenia zmluvných pokút spoločnosti Pars Nova a.s. v súvislosti s dodávkami predmetného tovaru, a to jednak v súvislosti s oneskorením dodania predmetného TSI certifikátu, ako aj s oneskorením jednotlivých dodávok objednaného tovaru. Výšku škody žalovaný v spore preukazoval faktúrami spoločnosti Pars Nova a.s. č. 1400284814 a č. 1400285014 spolu s prílohami k uvedeným faktúram, keď výšku zmluvných pokút odvodzoval od čl. 8.2 Všeobecných obchodných podmienok dodávok tovaru skupiny „ŠKODA“, Verzia 1/2010“, podľa ktorého, ak predávajúci nesplní svoju povinnosť včas a/alebo riadne dodať tovar kupujúcemu, vzniká kupujúcemu voči predávajúcemu nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,5 % kúpnej ceny, riadnym dodaním ktorého sa predávajúci dostane do omeškania za každý deň omeškania. Zápočet pohľadávok spoločnosti Pars Nova a.s. voči žalovanému (okrem iného aj pohľadávok, ktoré si žalovaný započítal so žalovanou sumou voči žalobcovi) mal súd preukázaný započítacou listinou zo dňa 27.03.2014 (listina na č.l. 231 spisu). Z e-mailovej korešpondencie medzi žalovaným a žalobcom zo dňa 01.02.2013 a 17.05.2013, ako aj e-mailovej korešpondencie medzi spoločnosťou Pars Nova a.s. a žalovaným zo dňa 31.01.2013 (viď č.l. 356 až 358 spisu) mal súd preukázané, že žalobca bol v omeškaní s dodaním TSI Certifikátu k danému tovaru, keď tento TSI Certifikát mal byť dodaný spolu s prvou dodávkou tovaru. Súd mal súčasne z objednávok žalovaného adresovaných žalobcovi č. VOB-2013-1-000337, č. VOB-2013-1-001099 a č. VOB-2013-1-001680 v spojení s potvrdením podľa § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. č. FYZ-2013-2-000175, medzinárodnými nákladnými listami CMR č. SK 6332327, č. SK 0906118, č. FYZ-2013-2-000151, č. CZC 3048443, č. CZC 3048454, č. CZRV 0233091, č. CZC 3058638, č. CZC 5663808, č. FYZ-2013-2-000264, č. CZC 3048489, č. CZ D438604, č. CZTY 9915531, č. SK 7533047, č. FYZ-2013-2-000338, č. FYZ-2013-2-000339, CZRV 0765517 a CZRV 0765518 v spojení s nákupnými objednávkami spoločnosti Pars Nova a.s. č. NO 00894_13-ver.1, č. NO 02014_13-ver.1, č. NO 02845_13-ver.2, č. NO03213_13-ver.1, č. NO 05297_13-ver.1, č. NO 05620_13-ver.1, č. NO 08399_13-ver.1, č. NO 08722_13-ver.1, č. NO 08845_13-ver.1, č. NO 09410_13-ver.1, č. NO 09460_12-ver.4, č. NO10506_13-ver.1, spolu s potvrdeniami predmetných nákupných objednávok, ako aj dodacími listami č. DLV-2013-1-001927, č. DLV-2013-1-001090, č. DLV-2013-1-002050, č. DLV-2013-1-002110, č. DLV-2013-1-001030, č.

DLV-2013-1-001223, č. DLV-2013-1-001300, č. DLV-2013-1-001302, č. DLV-2013-1-001508, č. ZS-DLV-2013-1-001580, č. DLV-2013-1-001805, č. DLV-2013-1-001658, č. DLV-2013-1-001856, č. DLV-2013-1-002200, č. DLV-2012-1-001746, č. DLV-2012-1-001871, č. DLV-2013-1-000745 a dodacími listami č. objednávky NO10506_13-ver.1, a NO10506_13-ver.1, preukázané omeškanie žalobcu s dodaním jednotlivých dodávok tovaru, keď žalobca síce sporoval svoje omeškanie s jednotlivými dodávkami tovaru, avšak v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že listinné dôkazy predložené žalovaným sa netýkajú zmluvných dodávok tovaru, resp. sa týkajú iných plnení, pričom navyše zo žiadneho dôkazu predloženého stranami v spore nebolo preukázané, že by žalobca (okrem plnení na základe predmetnej zmluvy) poskytoval žalovanému aj iné plnenia, resp. tovary, na ktoré by sa potenciálne predmetné medzinárodné nákladné listy CMR, resp. ďalšie doklady mohli vzťahovať. Žalobca súčasne napriek ním vyjadreným pochybnostiam o autenticite dokladov predložených žalovaným, tieto dohady v konaní nepodporil žiadnym relevantným dôkazom. Navyše aj pri nemožnosti spárovať jednotlivé dodávky s medzinárodnými nákladnými listami, resp. inými dokladmi predloženými žalovaným, je nepochybné, že predmetné doklady sa týkali dodania tovaru na základe predmetnej zmluvy, keď s poukazom na identickosť jednotlivých dodávok tovaru (vždy predmetom dodania boli toaletné moduly pre jeden vozeň, čomu zodpovedala aj účtovaná cena tovaru) nemôže mať vplyv na výšku zmluvných pokút účtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému zámena tej-ktorej objednávky s tou ktorou dodávkou, keďže aj v prípade zámeny tej-ktorej omeškanej dodávky s inou omeškanou dodávkou žalobcu (keď žalovaný bol v omeškaní so všetkými dodávkami) predstavuje počet dní omeškania v konečnom súčte omeškania rovnaký počet celkovo omeškaných dní. Navyše omeškanie s dodaním jednotlivých dodávok tovaru (aj keď nie identické so žalovaným predloženými medzinárodnými nákladnými listami CMR) vyplýva z jednotlivých faktúr vyhotovených samotným žalobcom, keď z faktúry č. 81 vyplýva, že tovar mal byť dodaný dňa 22.03.2013 (dátum dodania podľa objednávky bol stanovený na 12.03.2013), podľa faktúry č. 199 mal byť tovar dodaný dňa 16.05.2013 (dátum podľa objednávky bol stanovený na deň 03.04.2013), podľa faktúry č. 258 malo dôjsť k dodaniu tovaru dňa 11.06.2013 (keď dátum dodania tovaru podľa objednávky bol stanovený na deň 23.04.2013), vo faktúre č. 269 je uvedený dátum dodania tovaru deň 28.06.2013 (podľa dátumu objednávky mal byť tovar dodaný už dňa 10.05.2013), vo faktúre č. 315 je uvedený dátum dodania tovaru dňa 12.07.2013 (tovar mal byť podľa objednávky dodaný dňa 22.05.2013, vo faktúre č. 354 je uvedený dátum dodania tovaru deň 09.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 29.07.2013), vo faktúre č. 353 je uvedený dátum dodania tovaru deň 02.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 29.07.2013), vo faktúre č. 367 je uvedený dátum dodania tovaru 30.08.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný 15.08.2013), vo faktúre č. 378 je uvedený deň dodania tovaru 13.09.2013 (podľa objednávky mal byť tovar dodaný dňa 02.09.2013) a vo faktúre č. 379 je uvedený dátum dodania tovaru 27.09.2013 (tovar mal byť dodaný už 02.09.2013). V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že predmetné faktúry vyhotovoval samotný žalobca, pričom žalobca v spore nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by vyvracali tvrdenia žalovaného ohľadne oneskorených dodávok tovaru, keď tieto skutočnosti boli navyše v konaní preukázané aj listinnými dôkazmi predloženými žalovaným, ktorých hodnovernosť žalobca relevantným spôsobom v spore nevyvrátil.

12. Pokiaľ žalobca v spore tvrdil, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúr za jednotlivé dodávky tovaru (a to konkrétne, že sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 81 so splatnosťou faktúry 27.04.2013 žalovaný uhradil až dňa 17.06.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 199 so splatnosťou dňa 30.06.2013 žalovaný uhradil až dňa 19.08.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 258 s termínom splatnosti dňa 14.07.2013 žalovaný uhradil až 01.10.2013, sumu, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 269 so splatnosťou dňa 28.08.2013 žalovaný uhradil až dňa 16.10.2013, sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 315, 353, 354 a 367, všetkými splatnými dňa 30.10.2013 žalovaný uhradil až dňa 31.10.2013, sumu vyúčtovanú faktúrou č. 352 splatnou dňa 30.10.2013 žalovaný uhradil až 12.11.2013, sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 378 a 379 so splatnosťou dňa 30.11.2013 žalovaný uhradil až dňa 02.12.2013 a sumy, ktoré boli vyúčtované faktúrami č. 433 a 455 so splatnosťou dňa 31.12.2013 č. 503 a 504 so splatnosťou dňa 28.01.2013 a faktúrami č. 540, 541 a 544 so splatnosťou 28.02.2014 neuhradil žalovaný doposiaľ ani len čiastočne), keď tieto skutočnosti vyplynuli z prehľadu, ktorý tvorí prílohu podania žalobcu zo dňa 06.02.2017 (viď č.l. 667 až 669), tak tieto skutočnosti boli v konaní preukázané iba čiastočne. Z listinných dôkazov predložených súdu (konkrétne z potvrdení o pripísaní peňažných súm na účet žalobcu; viď č.l. 408 až 416) pri spárovaní týchto platieb podľa faktúr, ktorými žalobca vyúčtoval žalovanému cenu dodaných tovarov (viď faktúry na č.l. 688 až 697) a pri zohľadnení dojednanej splatnosti jednotlivých faktúr podľa čl. III Zmluvy (dojednaná splatnosť bola 30 dní pri dodaní prvých piatich dodávok a 60 dní po dodaní so začiatkom od dodávky č. 6) mal súd preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúry č. 269 so splatnosťou dňa 28.07.2013,

keď túto faktúru uhradil až dňa 14.08.2013, faktúry č. 315 so splatnosťou dňa 22.09.2013, keď túto faktúru uhradil až dňa 02.10.2013, s úhradou faktúry č. 354 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhradil až dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 353 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhrádzal dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 367 so splatnosťou dňa 29.10.2013, keď túto uhradil čiastočne v rozsahu 11.300,-eur dňa 16.10.2013 a zostávajúcu časť tejto faktúry uhradil až dňa 31.10.2013, s úhradou faktúry č. 378 so splatnosťou 23.11.2013, keď túto uhradil až 02.12.2013, s úhradou faktúry č. 379 so splatnosťou dňa 29.11.2013, keď túto uhradil dňa 02.12.2013 a súčasne s úhradou faktúr č. 433, 455, 503, 504, 540, 541 a 544, ktoré žalovaný žalobcovi neuhradil. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou faktúry č. 81, 199 a 258, tieto skutočnosti v konaní nepreukázal, keď súdu nepredložil listinné dôkazy, ktoré by preukazovali termíny splatnosti predmetných faktúr, pričom žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne preukázania omeškania s úhradou ceny dodaného tovaru zo strany žalovaného. Navyše súd poukazuje na nesprávne údaje uvedené v predmetnom prehľade žalobcu na čl. 669, keď pri vypočítaní splatnosti jednotlivých faktúr žalobca pravdepodobne vychádzal nie z dojednaných lehôt splatnosti (t.j. 30, resp. 60 dní), ale z mesačných, resp. dvojmesačných lehôt splatnosti od vypracovania faktúr. Pri preukázanom oneskorenom dodaní TSI certifikátu, ako aj oneskorenom dodaní jednotlivých dodávok tovaru (keď v konaní bola súčasne preukázaná výška zmluvných pokút vyúčtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému, ako aj zápočet predmetných zmluvných pokút zo strany spoločnosti Pars Nova a.s. s pohľadávkami žalovaného voči predmetnej spoločnosti) sa súd zaoberal otázkou dôvodnosti obrany žalobcu ohľadne povinnosti žalobcu nahradiť žalovanému pokuty, ktoré boli žalovanému vyúčtované spoločnosťou Pars Nova a.s., keď žalobca svoju obranu odvodzoval od čl. VI. Zmluvy zo dňa 11.6.2012. Súd sa potom v spore zaoberal platnosťou predmetného dojednania z hľadiska určitosti, resp. zrozumiteľnosti predmetného zmluvného dojednania. Keďže Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru v čl. 4 vylučuje pôsobnosť Dohovoru pri posúdení platnosti zmluvy alebo ktoréhokoľvek jej ustanovenia alebo akejkoľvek zvyklosti, súd sa primárne zaoberal otázkou rozhodného práva pre posúdenie platnosti predmetného ustanovenia zmluvy. Podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) v prípade, ak ide o spor, v ktorom dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v obchodných veciach, keďže nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu v súlade s čl. 3 a bez toho, aby boli dotknuté čl. 5 až 8, právo, ktorým sa upravuje predmetná zmluva sa v súlade s čl. 4 ods. 1 písm. a) určuje tak, že zmluva o predaji tovaru sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu predajcu, t.j. v prejednávanom spore právnym poriadkom Talianskej republiky. Články 1362 až 1371 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky rozlišujú normy o interpretovaní zmlúv, keď ide o povinné kritériá na stanovenie obsahu zmluvy v prípade rozporov v jej výklade. Články 1362 až 1367 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovujú normy subjektívne interpretácie, ktoré prevažujú nad všetky ostatné normy a články 1367 až 1370 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovujú normy objektívnej interpretácie, na ktoré sa možno odvolávať, keď pravidlá subjektívnej interpretácie nepostačujú k objasneniu obsahu zmluvy. V zmysle čl. 1362 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky je potrebné pri výklade zmluvy dať do popredia spoločný úmysel zmluvných strán odvoditeľný z doslovnej interpretácie a z celkového postoja zmluvných strán. Doslovná interpretácia zmluvy, i keď nie je jedinou povinnou interpretáciou, predstavuje napriek tomu prioritné kritérium orientovania na rozlíšenie spoločnej vôle zmluvných strán, pričom na logickú interpretáciu je možné apelovať iba v prípade nejasností textu, alebo jasne vyjadriť dôvody odchýlky od znenia zmluvy (Cass. Civ. č. 14495/2004; č. 11609/2002). Z článku 1367 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky vyplýva, že medzi viacerými významami, ktoré je možné priradiť k zmluvnej klauzule, musí byť daný do popredia ten výklad, ktorý umožní priradiť k tejto klauzule nejaký právny účinok a nie výklad, ktorý nepriznáva žiaden právny účinok. Podľa časti teórie by mal taktiež byť uprednostnený ten výklad, ktorý umožní klauzule prideliť maximálny možný účinok. Článok 1370 Občianskeho zákonníka Talianskej republiky stanovuje, že klauzuly včlenené medzi všeobecné podmienky zmluvy alebo jednostranne pripravené formuláre musia byť v prípade nejasností vykladané v prospech tej zmluvnej strany, ktorá nepripravovala návrh. Z e-mailovej korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným týkajúcej sa prípravy a záverečnej formulácie znenia predmetnej zmluvy vyplynulo, že znenie dojednania čl. VI. Zmluvy s názvom „Penalties“ pripravoval žalobca. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal neurčitosť predmetného dojednania, súd s poukazom na pravidlá subjektívnej interpretácie zmluvných dojednaní stanovené talianskym právnym poriadkom poukazuje na účelovosť argumentácie žalovaného, keď zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný rozumel obsahu predmetného článku, keď v samotnom vyjadrení k žalobe zo dňa 30.06.2014 (viď č.l. 82 až 85), ako aj z výzvy na zaplatenie zmluvnej pokuty na č.l. 87 až 88 spisu jednoznačne vyplýva, že rozumel obsahu predmetného dojednania, keď v predmetnom vyjadrení sám poskytol súdu výklad čl. VI. predmetnej zmluvy, podľa

ktorého „zmluvné pokuty medzi zmluvnými stranami sa budú riadiť princípom „back to back“. Tak isto navrhovateľ (žalobca) bude znášať „back to back“ aj zmluvné pokuty, ktoré si voči odporcovi uplatní koncový zákazník, teda Pars Nova. Princíp „back to back“ pritom znamená, že rovnakú sumu pokút uplatnených voči odporcovi (žalovanému) si je odporca (žalovaný) oprávnený uplatniť 1 : 1 voči navrhovateľovi (žalobcovi). Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť, že žalovaný plne rozumel obsahu predmetného dojednania a s týmto obsahom bol prinajmenšom uzrozumený a v existujúcom zmluvnom vzťahu sa obsahom tohto zmluvného dojednania aj riadil. Z uvedeného dôvodu súd potom posúdil obranu žalovaného ohľadne tvrdenej nejasnosti, resp. neurčitosti predmetného zmluvného dojednania za účelovú. Navyše súd poukazuje na to, že termín „back to back“ je obsiahnutý aj v ďalšom ustanovení zmluvy, a to v čl. IV predmetnej zmluvy, a teda tento termín možno považovať za termín používaný obidvoma zmluvnými stranami, ktorý bol medzi nimi zaužívaný. V nadväznosti na vyššie uvedené závery súd považuje za potrebné uviesť, že z úradného prekladu predmetnej zmluvy zo dňa 11.06.2012 (ako aj súvisiacich dokladov) vyhotoveného Mgr. Maslovou vyplýva slabšia znalosť anglického jazyka tvorcov textu predmetnej zmluvy, resp. súvisiacich dokladov, a preto súd vôľu strán prezentovanú v predmetných písomnostiach vyvodzoval z komparácie textu zmluvných dojednaní s následnými obomi stranami akceptovanými prejavmi vôle.
13. Pokiaľ žalovaný namietal neplatnosť dojednania v čl. VI. zmluvy pre jeho rozpor s § 1229 ods. 1 Talianskeho Občianskeho zákonníka, podľa ktorého akákoľvek dohoda, ktorá vylučuje, alebo vopred obmedzuje zodpovednosť dlžníka za vinu alebo závažné pochybenie, je neplatná, súd iba na ozrejmenie (bez ohľadu na nižšie vyslovené závery) poukazuje na to, že Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru v čl. 74 a nasl. obsahuje samostatnú úpravu náhrady škody pri porušení zmluvy, keď podľa predmetného článku náhrada škody pri porušení zmluvy jednou stranou zahŕňa sumu zodpovedajúcu strate včítane ušlého zisku, ktorú utrpela druhá strana v dôsledku porušenia zmluvy. Náhrada škody nesmie presiahnuť stratu a ušlý zisk, ktorú strana porušujúca zmluvu predvídala alebo mala predvídať v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na skutočnosti, o ktorých vedela, alebo mala vedieť, ako možný dôsledok porušenia zmluvy. S poukazom na čl. IV. zmluvy zo dňa 11.06.2012 v spojení s Dodatkom č. 2 k Rámcovej kúpnej zmluve č. RKS0022-720-Va-09-00 SML R (čl. 1.4 tohto Dodatku) a e-mailovou správou zo dňa 24.05.2012 (viď č.l. 549 spisu) sa vedomosť o možnej výške zmluvnej pokuty účtovanej spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému dostala do sféry dispozície žalobcu. Napriek uvedenému sa však nemožno stotožniť s námietkou žalovaného, že dojednanie čl. VI. Zmluvy zo dňa 11.06.2012 je neplatným dojednaním a vo vzťahu k možnému zápočtu zmluvných pokút účtovaných spoločnosťou Pars Nova a.s. žalovanému ustanovením „nepoužiteľným“. Zmluvné strany, t.j. strany sporu si pre prípad akýchkoľvek sankcií zo strany konečného odberateľa, t.j. spoločnosti Pars Nova a.s. vyjednali v čl. VI. Zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého sa žalobca zaviazal preplatiť žalovanému akékoľvek sankcie („Penalties“) vyúčtované mu konečným odberateľom v prípade zabezpečenia pravidelnosti platieb zo strany žalovaného žalobcovi. Toto ustanovenie, podľa názoru súdu nie je dojednaním, ktorým by sa žalovaný vopred vzdával svojich práv čo do nároku na náhrady škody, keď z obsahu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu vyplýva, že žalovaný sa domáha započítania náhrady škody spočívajúcej práve v sankciách, ktoré si uplatnila spoločnosť Pars Nova a.s. voči žalovanému. V uvedenom zmluvnom dojednaní teda zmluvné strany (strany sporu) prejavili svoju vzájomnú vôľu spočívajúcu v povinnosti žalobcu preplatiť žalovanému všetky sankcie (pod tieto sankcie možno jednoznačne zaradiť aj nárok na nahradenie zmluvných pokút) za vyššie uvedenej podmienky (zabezpečenia pravidelnosti platieb zo strany žalovaného žalobcovi), ktorá podmienka nebola zo strany žalovaného splnená. Je rozhodné, že povinnosť nahradenia predmetných zmluvných pokút nebola odvodená od vzniku nároku na náhradu škody, ale od zmluvného dojednania o zmluvných pokutách, ktoré boli autonómne vyjednané medzi žalovaným a konečným odberateľom. Na vyjednanie ich výšky nemal žalobca žiadny dosah. Bolo potom legitímnou požiadavkou žalobcu, aby si pri „vstupe“ do zmluvného vzťahu so žalovaným vyjednal pre prípad vzniku sankcií (ktoré sa sám žalovaný akokoľvek ne/výhodne vyjednal s konečným odberateľom) také zmluvné dojednanie, ktoré by ho zaväzovalo preplatiť predmetné sankcie iba za ním vymienených podmienok. Uvedené ustanovenie teda neupravuje vzájomný vzťah žalobcu a žalovaného zo zodpovednosti za škodu. Účinky predmetného ustanovenia sa rozhodne nevzťahujú na prípadnú škodu, ktorá by žalovanému vznikla objektívne z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu, avšak k uplatneniu takejto škody zo strany žalovaného (napriek porušeniu povinnosti žalobcu dodávať tovar riadne a včas voči žalobcovi) nedošlo. Žalovaným deklarovaná škoda teda nie je „škodou“ vo význame prípadných nárokov zo zodpovednosti za škodu, ale je plnením vyplývajúcim zo zmluvného dojednania medzi žalovaným a treťou osobou, a teda nevykazuje znaky škody, ale zmluvného plnenia ku ktorému autonómne za splnenia dojednaných podmienok pristúpil žalobca. Uvedené závery možno napokon vyvodiť aj zo správania sa žalovaného, ktorý prvotne vykonal zápočet dlžnej sumy, ktorej zaplatenia

sa žalobca domáha v súdenej veci, so zmluvnými pokutami, ktoré mu boli vyúčtované spoločnosťou Pars nova a.s.. Podľa názoru súdu si potom mohol žalobca zo žalovaným platne vyjednať také zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by žalobca predmetné „Sankcie - Penalties“ nahradil žalovanému iba v prípade, ak by žalovaný riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy ohľadne platenia ceny za dodaný tovar, čo však žalovaný preukázateľne nečinil. Z uvedených dôvodov súd neuznal započítací prejav zo strany žalovaného voči žalobcovi ohľadne náhrady škody spočívajúcej v zaplatení sankcií „zmluvných pokút“ žalovaným spoločnosti Pars Nova a.s. a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

14. Bez ohľadu na vyslovený právny názor, súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že pokiaľ žalovaný vykonal predmetný zápočet titulom náhrady škody, tak žalovaný v konaní ani len netvrdil, že by vykonal nejaké reálne úkony smerujúce k minimalizovaniu vzniku a výšky údajnej „škody“, ale práve naopak aj v priebehu trvania zmluvného vzťahu ubezpečoval žalobcu, že zmluvné pokuty zo strany konečného odberateľa boli zrušené a so žalobcom uzavrel dodatok k zmluve na dodávku ďalších 20 dodávok tovaru (pozn. v tomto dodatku zo začiatku decembra 2013 si už zmluvné strany priamo písomne stanovili termíny jednotlivých dodávok tovaru, prípadne rozsah komponentov dodávaných zo strany žalobcu žalovanému za účelom ich použitia na výrobu konečného produktu), k realizácii ktorej nedošlo z dôvodu, že medzi žalovaným a spoločnosťou Pars Nova a.s. nedošlo k predĺženiu spolupráce.

15. Pokiaľ žalovaný v konaní v rámci svojich tvrdení a obrany poukazoval na to, že mu voči žalobcovi vznikli náklady na odstránenie vád toaletných modulov vo výške 11.912,-eur, súd iba na doplnenie poukazuje na to, že vznik, existenciu a ani výšku, príp. včasnosť uplatnenia tohto nároku v konaní nepreukázal.

16. Súd súčasne priznal žalobcovi v zmysle čl. 6 ods. 2 Legislatívneho nariadenia Talianskej republiky z 09.10.2012 č. 231 paušálny poplatok vo výške 40,-eur.

17. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr, súd v súlade s ustanovením čl. 4 a 5 Legislatívneho nariadenia č. 231 z 09.10.2002 v znení legislatívneho nariadenia č. 192 z 09.11.2012 priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr, avšak vzhľadom na premenlivú výšku úrokov z omeškania, ktorá sa v prípade zmeny výšky úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky mení k 01.01. a 01.07. príslušného kalendárneho roka a v tom ktorom kalendárnom polroku predstavuje výšku o 8 %-tuálnych bodov vyššiu ako základná úroková sadzba ECB, ktorú výšku úroku z omeškania stanovuje Ministerstvo hospodárstva a financií Talianskej republiky a zverejňuje ju v Úradnom vestníku Talianskej republiky v piaty pracovný deň každého kalendárneho polroka (t.j. sadzba úrokov z omeškania je platná od 1. januára príslušného kalendárneho roka na prvý polrok tohto kalendárneho roka a od 01. júla príslušného kalendárneho roka na druhý polrok tohto kalendárneho roka), súd priznal žalobcovi úroky z omeškania (keďže sa jednalo o omeškanie s úhradami za obdobie po 01.01.2013) zodpovedajúce takto stanovenej výške a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že žalobca si v žalobe uplatnil „fixnú“ výšku úroku z omeškania (8,25 % ročne), keď výška zákonného úroku z omeškania by v budúcnosti potenciálne (pri náraste základnej úrokovej sadzby ECB nad 0,25 % ročne) mohla prekročiť žalobcom stanovenú výšku, súd limitoval budúcu výšku úroku z omeškania výškou uplatneného úroku z omeškania, aby tým nemohlo dôjsť k prekročeniu nároku, ktorého zaplatenia sa žalobca domáha podanou žalobou.

18. O trovách konania strán sporu súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech iba v nepatrnej časti úrokov z omeškania (keď navyše vzhľadom na meniacu sa výšku úroku z omeškania skutočný nepatrný neúspech žalovaného objektívne ani nemožno určiť), plnú náhradu trov konania.

19. O trovách štátu, ktoré vznikli v súvislosti s prekladmi listinných dôkazov a právnych predpisov Talianskej republiky súd rozhodol tak, že štátu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko sa jednalo o trovy prekladu listín, ktoré vznikli v čase, keď preklad týchto listín (t.j. zmluvy zo dňa 11.06.2012, príloh k tejto zmluve a listín, na ktoré predmetná zmluva odkazuje) bol súčasťou práva konať pred súdom vo svojej materčine alebo jazyku, ktorému strana sporu rozumela (viď § 18 a § 141 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku), a teda následné zaviazanie na náhradu týchto trov by bolo v rozpore s princípom právnej istoty (pozn. navyše bez ohľadu na zmenu právnej úpravy súvisiacej s nadobudnutím účinnosti CSP, a to § 470 ods. 2 CSP, s poukazom na § 155 ods. 2 CSP v znení účinnom do 30.04.2017, súd súčasne prihliadol na to, že s účinnosťou od 01.05.2017 sa podľa novely zák. č. 87/2017 Z.z. „obnovuje“ právny stav platný do 30.06.2016). Pokiaľ ide o trovy prekladu talianskych právnych predpisov, tieto sú bezprostredne spojené s úradnou činnosťou súdu spočívajúcou s oboznámením sa s právnymi predpismi cudzieho štátu, potrebnými pre právne posúdenie prejednávaného sporu.

**Poučenie:**

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.
Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.